

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VII. Tentationes in sui notitiâ erudiunt, submissum & humilem
efficiunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

est sapientia quam è tentatione discimus, quam & divinus Paulus commendans: Vos, inquit, qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis; & considerans te ipsum, ne & tu teneris. Non ab simili sensu sibi met gratulatus Isaias vates: Dominus, ait, dedit mihi linguam eruditam, ut sciam sustentare eum, qui lassus est, verbo. Quod & de Servatore Christo Isaias & Mattheus affirmantes: Calamum quassatum, ajunt, non conteret, & lignum sumigans non extinguet: in veritate educet judicium. Non erit tristitia neque turbulentus.

Hanc Christi sapientiam tantò facilius discimus, quantò ipsi gravius & frequentius tentamur. Qui non est tentatus, quid sciat? Reverà quod idem Isaias asserit: Tentatio dat intellectum. Nam uti asinus nec minis movetur nec promissis, sed baculo; & Phryx non nisi plagis emendatur: ita quidam hominum tentationibus & stimulis compelluntur ad meliora. Tentatio protoplastis aperuit oculos, qui tamen melius mansissent clausi. Sed optimus Deus illam tentatoris colubri in paradiso victoriam Christi morte in nostrum emolumentum ita flexit, ut oculos nobis referret tentatio sed bono nostro. Discamus hanc sapientiam, & nos ipsos consideremus, nec cum tentato durius agamus.

Hic opportuna questionis est, cur dæmone protoplastos tentatorum schema serpentis induerit? Nam ea forma terrorem potius, quam benevolentiam & amorem conciliare potuit. Cur non columbae aut cygni candorem induit, ut quod suavis venerat, expeditius persuaderet? Augustinus super hac ipsa questione differens: Si autem queritur, inquit, cur potissimum per serpentem diabolus tentare permittitur, jam hoc significandi gratia factum esse quem non admonet scriptura tante auctoritatis, tantis divinitatis documentis agens in prophetando, quantis effectis jam mundus impletus est. Non quòd diabolus aliquid ad instructionem nostram significare voluerit, sed cum accedere ad tentandum non posset nisi permissus, num per aliud posset nisi per quod permittebatur accedere? Quisquid igitur serpentis ille significavit, ei providentia tribuendum est, sub qua & ipse diabolus suam quidem habet cupiditatem nocendi, facultatem autem non nisi qua datur vel ad subvertenda ac perdenda vasa iræ, vel ad humilianda sive probanda vasa misericordie.

Gregorius Nyssenus sapientiam hinc instillans iis qui tentantur: Dilece, ait, qualis te hostis oppugnet: serpens tortuosus, lubricus, extiosus, igneus, veneno plenus. Tu cautè ac prudenter age; valerrimus est hostis tuus & celerissimus qui adversarium dormitorem facile fallit. Rectè igitur serpens æneus à Mose in ligno suspensus, ut saltem serpentis statua, cum ipse serpens non posset, in patibulum atolleretur. Solent nonnunquam judices, cum reum ipsum non possunt plectere, effigiem rei ad furcam aut rogam damnare. Ita diabolus primorum conjugum duorum deceptorum reus in crudem actus, non quidem ipse, cum sit spiritus, sed imago ipsius: perinde ac si dixisset Deus, quo habitu deprehensus est, eo etiam puniendus es. In monstri colubriferi formam te deprehendi, in eà te judico, te damno, te suspendo. Sapere nos doceat vel ipsa hæc tentatoris forma in furcam sublata.

CAPUT VII.

Tentationes in sui Notitiâ erudunt, submissum & humilem efficiunt.

Cum scitur in vicino subsidere hostis, longè diligentius vigilatur, quam cum remotus esse creditur. In lubrico subinde minus quis cadit, quia cautius incedit, & ad passus singulos solertiùs attendit, gradum movet formicinum. In viâ planissimâ non pauci manus & crura freguerunt, qui periculosos calles transierunt illæsi. Inter scopulos maris & voragine rariota sunt

nauffragia, quam in vado, ubi naves in arenam invadunt, aut etiam in ipso portu, qui nonnunquam navigia omnium periculorum securâ glutit. Olla, quæ rimas agit, subinde diutius ad fontem fertur, quam quæ omni caret vulnere, sed ab incautâ manu tractatur. Homo debilitatis fractisque viribus, non tarò robustissimos quosque vitendo vincit, quia sibi gnarus suæ valetudini studiosius attendit. Homo tentatus, qui ad lapsum invitatur, sæpe minus labitur, modò seipsum obferret, quam qui rarissimè tentatur. Tentatio ad scholam trahit, ubi discendum sui ipsius notitiâ imbuit. Qui seipsum novit, seipsum etiam utique submittit & modestiam sapit. Tentatio quia hominem sibi possum, eundem quoque humilem & submissum efficit. Quod hæc ipsa dissertatio exponet.

Tentatio hominem imbuit sui ipsius notitiâ ac humilem & submissum efficit.

S. I.

Tentatione sibi quisque innotescit, & superbia alas submittit. Hieremias vates de humano corde non sine admiratione proclamatur: Prævum est cor hominis, & v. 9.

inscrutabile, quis cognoscat illud? Ego Dominus, scrutans cor. Homo ipse quamvis dominus sui cordis quid tamen eo reatum lateat, partem maximam ignorat. Cor humanum velut antrum est infinitum & immensum, quod vix quisquam satis rimetur. Quavis die, qualibet horâ illud ingredi, & nunquam non novas in eo latebras invenies. Illud semper audies: Plus ultrâ tende, plus ultrâ; penitius scrutare, hic longiores sunt recessus, tenebrosiores latebræ; hic delitefcunt affectus tibi nondum cogniti. Rimare; ad finem antri non pervenies. Non pravum duntaxat, sed & inscrutabile cor humanum. Nos de nobis ipsi si non optimè, plerumque bene sentimus: si quando nosmet censurâ stringimus, ea est mitissima; & quis sibi nil indulget? quis omne quod in se vitiosum perader? Est qui sibi blandissimè persuadeat, Deum à se amari super omnia, & profecto tamen seipsum aliâve plus amat. Hujus aliam argue; negabit. Sed paululum expectate. Tentatio hoc brevè non dissimulante fatetur. E reculis aut pecuniolis aliquid pendendum, hic virum cerne, qui manibus ac pedibus resistat, qui denique malit Deum suum, quam res suas perdere. Et tamen paulò ante gloriabatur magnificis verbis: Diligo Deum super omnia. Est famulus à quo herus obsequii quiddam inhonesti poscat. Ille ne offendat herum, offendit Deum, & promptus paratus suo domino postulatam gratiam gratificatur. Est qui se admodum liberalem existimet. Sed adest qui velit, & beat mulgere crumenam. Tentatio horribilis; huic homini cor ferit, quisquis illius oculos petit. Hoc impia, quas fundit, voces satis testantur, cum pecunia est eroganda. Est qui sibi videatur humilis & immunis ab omni fastu. Tenta illum sed lenissimè. Auctoritatem illius & existimationem vel paucillulum tange; oculi pupillam terigisti. Non cedit vel hilum, existimationis propria tenacissimus. Videte homines istos sibi ipsi ignotissimos. Sed illis tentatio illòmet ipsos ingerens, & semetipsum cui libet proponens: Vide, inquit, qualis sis.

Cum subita est occasio, periculosa est plerumque tentatio. Hic pulvis nitratus, & fomes ignarius conveniunt, vicini pessimi. Est qui minimè se furem suspicetur, at ubi fortè fortunâ occasio sese offert inexpectata & benigna, hic sanctus iste homo clepit. Præcipitans manibus scilicet rationem prævertit. Ita Maximilianus I. Imperatoris famulus Chrysendeten aureâ monetâ plenum invasit. Sed libare tantum voluit hoc vini genus, & paucos inde aureos sublegit. Hoc illi occasio subita & tentatio periculosa persuasit. Ita & Ferdinando I. Imperatori aditantiurum dominorum aliquis horologiorum celeri manu subduxit & caligis abdidit. Nimirum ad expositas nudinas venerat, cur non emisset quipiam?

Occasio est periculosa tentatio: Turri,

Nicetas dicit lib. 2. cap. 10. Libidinis.
 piam? Sed quâ ratione uterque suavitè sit deprehensus, alibi narramus. Utrumque certè subitanea occasio, & vehemens tentatio ad Lavernæ artes impulit. Notissimum: Occasio facit furem.

Sed est qui pudicus sibi videatur & castis moribus. O Samson! Animam tuam ad tentationem præpara. At ille suis viribus fidit. Ita repentinus & petulans mulierculæ occurfus, improvisa Daltæ alicujus blandimenta miserum sternunt; Occasio & tentatio pudicitiam illi non inviro eripiant. Occasionem si cavere voluisset, tentationem non difficulter vincere potuisset.

Tracundia.
 Est qui tractabilem sese ac mitem credat. Sed iste suâ opinione tam mitis homo vix oculo stringitur obliquo, vix laudatur verbulo, vix tangitur, mox furit irâ, dentes acuit, pugnumque facit, involaturus etiam, si possit, ad verlarium. Fortassis subitam irascendi occasionem non prævidit, & irâ succubuit.

Inconstantia, & pusillanimitatis.
 Est qui magnanimus & constans videri velit. Sed repente rebus adversis ita concutitur, ut imbellis ac pavidus non tantum gradu moveatur, sed fugiat, arma projiciat, cadat, omnem sane animum despondeat. Subitus eum tentationis acrioris incurfus in illam consternationem dejecit. Tam imbecilles à nobis & miseris sumus. Tandem pro se quisque cogitur fieri: Non putassem me furem. Tentatio me mihi patefecit. Alius: Non putassem ab Asmodæo libidinis diabolo me vincendum. Tentatio me mihi prodidit. Alius: non putassem tam multum in me fellis delinescere; columbam & oviculam me censui. Tentatio me mihi, qualis sim monstravit. Alius: non putassem unquam me tam pavidum, impatientem, animo tam angusto, imbecilli, pusillo; me sanè multo fortiosem judicavi, sed istud jam tentationi credo. Vide igitur qualis sis, vide: In pace leo, in prælio cervus, & maximus super mensam lautiozem ad congressum, promptissimus ad Belchi pugnas Archistrategus. Quarit Athanasius cur permitat Deus hominem ita vexari & tentari ad malum? Duas assignat causas. Prior, Tentatio causa est victoriæ. Alexander Magnus, Julius Cæsar, Scipiones, Annibal, Themistocles, Pericles ad eam nominis celebritatem nunquam pervenissent, nisi per tot bella tot sibi peperissent victorias. Altera, ut qui Deum verè diligunt, manifesti fiant.

Athanas. tom. 4. initio Inquisitionibus ad Anriochum principem q. 7. Si ea tamen sunt Athanasii.

Job cap. 1. v. 1.

§. II.
Gravis olim agitabatur controversia, num Jobus timeat diligatque Deum. Timeri & diligere Deum à Jobo asseverans Angelus: *Vir ille, inquit, simplex & rectus ac timens Deum, & recedens à malo.* At contra diabolus Deum à Jobo non timeri contendebat: omnem illius probitatem esse superficialium; Jobum haud aliter jam stare quam domum foris venustam, intus ruinofam; Hulleum principem istum esse panem avenaceum sed triticeâ crustâ obductum; vaginam auream, sed macharam plumbeam; sepulchrum marmore candido relictum, sed mortuorum ossibus plenum; adeoque Deum à Jobo nec timeri verè, nec diligere. Hæc igitur erat quaestio: Num Jobus ex asse probus sit, an non: An purum putum sit aurum, an adulterinum. Aurum esse obryzum & excoctum affirmabat Angelus; diabolus negabat. Quid jam? Probetur igitur & tentetur. Ad coticulum, ad lapidem lydium examineatur; igne ac malleis exploretur. Hic ergo diabolus, permissâ veniâ, vim omnem exere, totos vermium exercitus in unum Jobum ducere, corpus totum ulceribus opplere, omne pecus abigere, facultates omnes eripere, ipsam conjugem adversus miserimum concitare, septennio toto doloribus affiduis, maximis ærumnosissimum ex cruciare; hoc uno parcere, quod Deus iusserat, non penitus occidere, ceterum suppliciiis omnibus dies non otiosè validissimè impugnare, idque modis omnibus agere ac tenta-

re, ut Jobus providentiam divinam malediceret. Frustra hæc omnia, Incassum sævit Avernalis carnifex; successu caruit tanta illius atrocitas; in nihilum abiit omnis tentatio. Victoriæ Jobus multo illustrius & seprennali prælio reportavit. Exarmatus, victus, triumphatus est cacodæmon. Hic demum orbi patuit à Jobo Deum verè timeri ac diligere. Job aurum purissimum, ignibus & malleis probatum. Hic innocens Iobi simplicitas, hic odium peccati, timor Dei, & amor virtutum enituit. Tentatio dotes animi profert in lucem; virtutem jubet clarescere tentatio. Tentatio hominem sibi ipsi notum efficit. *Panas interrogat, inquit Gregorius, si quis veraciter amat. Quod & Augustinus asserens: Noli ergo timere, inquit, permissum aliquid facere tentatorem: habes enim misericordissimum salvatorem. Tantum permittitur illi tentare, quantum tibi prodest ut exercearis, ut proberis; ut quæ te nesciebas, à te ipso inveniaris.*

Atque hinc quod è priore sequitur, submissionem animi & humilitatem docet tentatio; nemo insolentia docet & superbit, quam qui se ipsum ignorat; nemo non humilis & modestus, qui ipse sibi ex toto notus. Ideo quod Divus prosper dixit; *Ad magnam utilitatem fidelium materia est reservata certaminum, ut non superbiat sanctus, dum pugnat infirmitas.* Hic fidelissimè religiosus scriptor submonens: *Nemo, inquit, tam perfectus est & sanctus, qui non habeat aliquando tentationes, & plenè eis carere non possumus. Sunt tamen tentationes homini sæpe valde utiles, licet moleste sint & graves, quia in illis homo humiliatur, purgatur & eruditur. Nescimus sæpe quid possumus, sed tentatio aperit quid sumus.* Tentatio non solum docet, sed pæne cogit hominem ut sese submittat, si paulò attentius hæc secum ipse perpendat: Ah mi bone Deus, quam ego fragilis homo sum! vel aura leviscula me dejecit, alpebris verbulum turbat, & ad omnem impatientiam exasperat. Ego hæcenus & scivi & expertus sum temulentiam mihi non leviter obesse, & tamen cum in oculis, aut in manu vinum est, contra scientiam, & conscientiam, & experientiam meam liberrimè delinquo. Scivi hæcenus & expertus sum mulierum consortium & libidinis malum mihi plurimum nocuisse, & tamen cum tentatio invitat, in præceptis voluntariè ruo. Scivi hæcenus & crebro nimium expertus sum, quantum hæc, & illa & ista mihi attulissent damni; quapropter & hæc illa, & ista sexcenties, vel imò millies iterumque millies decrevi ac statui cavere constantissimè. At ubi vel levis tentatio me titillat, illa omnia jam toties ejurata in meam perniciem avidissimè refumo, & me ipsum capitis ego ipse damno. O quoties, bone Jesu, animo firmissimè proposui, gulæ nil indulgere, necessitatis limites edendo non excedere, in voluptatis gratiam nihil tangere: hæc mea quotidiana sunt decreta, in ea tamen ferè quotidie pecco. Cum epulæ placent oculis, mox natant salivâ dentes, manus præcipitant, & ad os rapiunt ter millies damnata. Tales sumus herodes, tam constantis propositi Martyres. Imò, quod turpius etiam, dum statuimus gulæ moderari, pro libitu gulam paciscimus. Eheu quotidiana hæc pugna, urinam legitima, & rara est victoria. Ah, quid ego sum in tentatione, quam debilis, quam nullarum virium! Ut vitrum Venetum, tenerimum lapsu vel illisu levî unico in testulas abire haud aliter homo tentatus tam nullius roboris est, ut eum vel mæsa, vel vermiculus, vel cicindela turbet, & ad noxam trahat. Tentatio plerumque malos non facit; sed malitiam latentem deregit.

§. III.

Hæc quisquis secum ipse reputat, non potest quin cristas omnemque fastum ponat, & in sui nihilum pudibundus se immergat. Ita beatissimus Paulus: *Nô. 1. Cor. 13. inquit, magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi spiritus, sed mulus carnis meæ, Angelus Satana, ut me colaphizet.* In summo

premo celo fuit, in Angelorum curiâ confedit, arcanissima quæque audit; semicinctis suis sanavit morbos, demones fugavit; potuissent ista vel modestissimum virtum efferre aliquantulum. Pulsata est ergo infirmitas, ut non superbiat sanctitas. Adolescentes nonnunquam in scenâ Magistratum vel politicum vel sacrum gerunt, Regum & Imperatorum filios agunt, in theatro, aut alibi etiam in templis episcopos induunt: ubi verò performance postea redeunt ad scholas, & Magistro vel recitationis vel scriptationis pensum non reddunt, ferulam subeunt, multantur virgis. Profecto non Imperatoris filius, non episcopus caditur; sed pulsatur negligentia, plectitur incertia, ut adolescentem non nimium extollat scena, ne superbiat episcopi dignitas, vel regia majestas, virgis castigatur puerilis levitas. Ita nos homunculi quandoque grandia spiramus, & nostram ipsi sanctimoniam & dignitatem circumspicimus. Et quis enim verò neget? Hæredes cali, Angelorum cognati, cohæredes Christi sumus; & diabolus nos ita vexet ac tentet? Sufflemus; * quid pulmonem ventis rumpimus? Hæc, quæso, modestius. Nondum in celo sumus; in arenâ citannum & in palæstrâ luctamur. Si diabolus nos tentet, pulsatur infirmitas, ne efferatur sanctitas; nihil hac in re demitur nostris honoribus: tantum enim citius, nos calum hæredes, nos suos Angeli cognatos, nos Christus cohæredes suos agnosceret, quantum promptius nostram ipsi maximam imbecillitatem cognoverimus. Atqui, Gregorio teste, nemo vires suas in pace cognoscit. Si enim bella desint, virtutum experimenta non produnt. Impudicus miles est, qui foris in pace gloriatur. Nemo sit quantum profecerit, nisi inter adversa. Cum enim adsunt prospera, cerni virtutum documenta non possunt. Feriamur paternis perturbationibus, ut quantum proficimus, agnoscamus. Tentatus quisque ostendit quidem quantum de Deo profecerit, sed in istis flagellorum afflictionibus etiam quantum de semetipso sit infirmus, agnoscit.

Petrus Galilæus promissa ingentia & perquam magna speravit. Paratus sum, inquit, tecum & in carcerem & in mortem ire: Etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor: Etiam si oportuerit me simul commori tibi, non te negabo. Hæc quidem ample ac splendide dicta. Ampullabat Petrus magnificis pollicitationibus. Non abiit diecula, non abiit tertia vel quarta hora, cum longè aliud monstrarent facta. Nec unicam quidem horulam Petrus vigilare sustinuit, sed capto Domino ex hortu se proripere, captum à tergo & eminus sequi, ad focum bis terque capti discipulum se negare, idque etiam iurejurando & anathemate interposito affirmare. Hæc à prioribus quam plurimum distona. Ah quid est Enos, hoc est, homo miser? Pulsanda igitur fuit infirmitas, ne extolleret sese sanctitas. Petrum Petro ostendit tentatio. Permisit Christus lapsos erigeret. Ab hac tentatione tam gravi, quâ victus cecidit, jam multò moderatior ac mitior, jam & cautior atque submissior loquendo fuit. Illustri hoc exemplo patet, Christus à Cruce rediivus Petrum examinans: Simon Ioannis, inquit, diligit me plus his? Ad ea Petrus: Etiam Domine, tu scis, quia amo te. Videte obsecro, respondit ad primam quæstionis partem, non ausus ad alteram respondere. De se proficitur, de aliis alium silet, dicitur aliis: Plus his, plus omnibus te diligo. Demissorem fecit tentatio.

Haud ab simili modo rex David: Ego dixi, ait, in abundantia meâ non movebor in æternum. At tentatione non levi concussus: Avertisti, ait, faciem tuam à me, & factus sum conturbatus. Eheu quid homine infirmus. Vir spiritûs divini plenus, tentatione sollicitante otiarur & adulteratur, mentitur & lætrocidatur. Pulsata est infirmitas, ne superbiat sanctitas. Davidem ostendit Davidi tentatio, Fateamur igitur eum tentamur, quam parum no-

bis sit solidæ virtutis, patientiæ, charitatis, fiducia, humilitatis. Proxima est ad humilitatem via, sui notitia. Hanc dabit tentatio. Tentatoris nequitia, profectus nostri principium.

CAPUT VIII

A tentationibus nemo mortalium securus.

TAm gratus plerumque ignis, quam ingratus fumus. Ignis in foco ad coquendos cibos, in fornace ad calefaciendum conclave, ad purgandum aërem pergratus est. Compluribus locis amamus ignem, sed fumum odimus, quem & nares & oculi exerrantur. At qui ignem excitare sine fumo nimis quam rarum. Uti capillum umbra, ita & igniculum fumus sequitur. Flamma fumo proxima. Ignem cupimus, fumum igitur non aversemur. Ita differens Chrysothomus: sicut ignem præcedit fumus, inquit, victoria pugnam, ita gloriam Christi, tentatio Antichristi.

Christus ipse tentatus. Sanctissimi homines in priscâ etiam lege tentatissimi. Equis equè tentatus atque Abraham? An non & Patriarchæ alij Naacus, Jacobus, Josephus, Jobus, Tobias gravissimè tentati? An non Josue, Calebus, David, Ezechias & Elias tentationibus variis exagitati? An non & Anna, Esther, Judith, Abigail, Sara, aliæque laudatissimæ femine suas seferunt tentationes? An non Paulus fidelissimus Dei servus omni tentationum genere vexatissimus? Nemo mortalium à tentatione securus. Atque istud isto capite dicendum.

§. I.

A Tentatione nunquam securitas. Nam, quod Paulus dixit: Corret & hereses esse, ut & qui corrobati sum, manifesti sunt nobis. Ita oportet & tentationes esse. Luculentissimè Augustinus: Vita nostra, inquit, in hac pergrinatione, non potest esse sine tentatione: quia profectus noster per tentationem nostram fit, nec sibi quisquam innotescit nisi tentatus; nec potest coronari nisi vicerit, nec potest vincere nisi certaverit, nec potest certare nisi inimicum & tentationem habuerit. Qui molendinum ingreditur se farinario pulvere aspergi non miratur; qui officinam subit coriarum madori & fatore non irascitur, qui farum ferrarium ad incudem adit, fuliginosos vultus, malleorum ictus non reprehendit; qui mari se committit, nauseam & vomitum tributi loco pendendum non nescit; nemo miles miratur in bello jugulari homines: ita qui Orbem subit, omnia tentationibus esse plenissima ne miretur. Tentatio est vita hominis super terram. Verissimè dictum: Quamdiu in mundo vivimus, sine tribulatione & tentatione esse non possumus. Nec loci sanctitas, nec sanctorum societas à tentatione ullum præstat munem. Et plerumque, quod addendum, unâ tentatione seu tribulatione recedente, supervenit alia. Christus clarissimè: Nolite arbitrari, ait, quia pacem venerim mittere in terram: Non veni pacem mittere, sed gladium. Dixerat quidem Ecclesiastes: Tempus belli & tempus pacis. Verum, quamdiu hanc vitam vivimus, tempus belli habemus. In regione beatorum sequetur tempus pacis. Factus est in pace locus ejus. Humana vita est militia; non triumphus; est velitatio, prælium, pugna, conflictus assiduus; loco meliore speranda quies & victoriæ fructus. Veteranum militem audio vociferantem: Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ. Loco longè beatiore audientur victoriæ voces: Absorpta est mors in victoria. Nunc psalmos canimus penitentia scriptos; Nunc ubique bellum & tentatio. Sed quod Jacobus Apostolus pronuntiat: Unde bella & lites in vobis? Nonne hinc ex concupiscentiis vestris, que militant in membris vestris: Radix & causa tentationis, rebellio carnis. Nimirum

a Plantus, Chrys. hom. 49. inc. 24. Math.

tentatione, nulla securitas. I. Cor. c. II. v. 19. Aug. in psal. 60. post initium, mibi pag. 249.

Initiatio Christi lib. I. c. 13. n. 1.

Mat. c. 10. v. 34. Eccles. cap. 3. v. 8.

Pf. 75. v. 3.

Rom. cap. 7. v. 25.

I. Cor. c. 15. v. 54.

Jac. cap. 4. v. 1.

Sap. cap. 9. v. 15.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Tentatio docet...

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.

Per tentationem...

Aug. in psal. 60.